

198

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI
I MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO**

z dnia 12 lipca 1967 r.

w sprawie ustalania dni i godzin otwierania i zamykania zakładów świadczących usługi dla ludności.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 14 kwietnia 1967 r. o godzinach otwarcia placówek handlu detalicznego, zakładów gastronomicznych i zakładów usługowych dla ludności oraz o rozkładzie czasu pracy pracowników w nich zatrudnionych (Dz. U. Nr 13, poz. 56) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy zakładów usługowych prowadzonych przez społeczne i nie społeczne jednostki organizacyjne drobnej wytwórczości oraz przez przedsiębior-

stwa podległe i nadzorowane przez Ministra Handlu Wewnętrznego.

§ 2. Dni i godziny otwierania i zamykania zakładów usługowych powinny być ustalane zgodnie z wytycznymi, stanowiącymi załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:
w z. M. Hoffmann
Minister Handlu Wewnętrznego: E. Sznajder

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości i Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 12 lipca 1967 r. (poz. 193).

**WYTYCZNE W SPRAWIE USTALANIA DNI I GODZIN OTWIERANIA I ZAMYKANIA ZAKŁADÓW USŁUGOWYCH
DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI I RESORTU HANDLU WEWNĘTRZNEGO**

1. Przy ustalaniu czasu otwarcia wszystkich zakładów usługowych w dni powszednie oraz zakładów usługowych określonych w art. 3 ustawy z dnia 14 kwietnia 1967 r. o godzinach otwarcia placówek handlu detalicznego, zakładów gastronomicznych i zakładów usługowych dla ludności oraz o rozkładzie czasu pracy pracowników w nich zatrudnionych (Dz. U. Nr 13, poz. 56) w niedziele i dni świąteczne, należy brać pod uwagę rozkład zajęć ludności miejscowej, okresy i terminy napływu ludności okolicznej i obcej, możliwości organizacyjne zakładów usługowych, a w tym potrzeby stosowania przerw w ich działalności w ciągu dnia.

2. Czas otwarcia zakładów usługowych pracujących na jedną zmianę powinien być ustalany w porze dnia umożliwiającej mieszkańcom korzystanie z ich usług, a więc z reguły w porze popołudniowej w dni powszednie oraz w porze przedpołudniowej w niedziele i święta. W dużych ośrodkach przemysłowych przy ustalaniu godzin otwierania i zamykania zakładów usługowych należy uwzględniać możliwość korzystania przez większość mieszkańców z usług po godzinach pracy.

3. Dla wygody ludności nie pracującej zawodowo, a także dla obsługi osób o zmiennym czasie pracy i ludności napływowej, oraz ze względu na specyficzną lokalizację zakładów usługowych (np. okolice dworców kolejowych i autobusowych, główne arterie komunikacyjne, miejsca uczęszczane przez wycieczki itp.) czas otwarcia wyznaczonych (dyżurujących) zakładów usługowych powinien być odpowiednio przedłużony. Adresy tych zakładów powinny być umieszczone w oknach wystawowych lub w miejscu widocznym na drzwiach wejściowych najbliższych położonych zakładów tej samej branży.

4. Czas otwarcia zakładów usługowych zlokalizowanych na terenach wiejskich powinien być dostosowany do potrzeb ludności zatrudnionej w rolnictwie. W gromadach można wprowadzać jedną lub dwie przerwy w funkcjonowaniu zakładu usługowego w ciągu dnia albo zróżnicować godziny

otwierania takich zakładów w zależności od pory roku. Ponadto w gromadach, osiedlach i małych miastach czas otwarcia zakładów usługowych powinien być dostosowany do okresowego napływu okolicznej ludności (np. w dni targowe).

5. W zakładach usługowych, w których w ciągu tygodnia zwyczajowo występuje zróżnicowanie popytu na usługi (np. fryzjerskie, kosmetyczne, fotograficzne, naprawczo-konserwacyjne samochodów itp.) mogą być ustalone różne godziny otwierania zakładów w poszczególnych dniach tygodnia.

6. W niedziele i dni świąteczne powinny być czynne parkingi oraz niektóre wyznaczone zakłady usługowe: fotograficzne, fryzjerskie i stacje obsługi samochodów. Liczbę wyznaczonych zakładów usługowych, które mają być czynne w niedziele i dni świąteczne, należy uzależnić od rzeczywistych potrzeb ludności. Czas otwarcia zakładów usługowych czynnych w niedziele i dni świąteczne powinien zapewniać ludności możliwość korzystania z poszczególnych rodzajów usług. W tym celu właściwe do ustalania godzin otwierania i zamykania zakładów usługowych prezydium rad narodowych, po zasięgnięciu opinii dyrektorów przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego i przedsiębiorstw resortu handlu wewnętrznego, zarządów spółdzielni i organów samorządu gospodarczego rzemiosła, mogą:

- 1) w zależności od potrzeb terenu i możliwości organizacyjnych jednostek usługowych oraz przy uwzględnieniu rodzaju i ilości zakładów usługowych — ustalić różne godziny otwierania i zamykania zakładów usługowych,
- 2) uwzględniać wnioski dotyczące skracania czasu otwarcia niektórych zakładów usługowych w niedziele i dni świąteczne (np. do 4 lub 6 godzin) lub wyznaczania na te dni różnych zakładów usługowych dyżurujących oraz wnioski w sprawie nieotwierania w określonym dniu tygodnia zakładów dyżurujących w niedziele i dni świąteczne.

Zasady wymienione w pkt 1 i 2 nie dotyczą parkingów, które powinny być czynne bez ograniczeń, tj. pełne 24 godziny.

7. Do zakładów usługowych zaspokajających lokalne potrzeby ludności w myśl art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 1967 r. powołanej w ust. 1, należy zaliczyć w zasadzie wszystkie zakłady usługowe rzemiosła indywidualnego i innych jednostek gospodarki nie uspołecznionej, jak również zakłady usługowe jednostek gospodarki uspołecznionej prowadzące działalność w zakresie następujących gałęzi, grup lub rodzajów usług:

1) usługi w zakresie przemysłu odzieżowego,

2) usługi w zakresie przemysłu włókienniczego,

3) usługi w zakresie przemysłu skórno-obuwniczego i futrzarskiego oraz

4) usługi: meblarsko-tapicerskie, kowalsko-ślusarskie, szklarskie, w zakresie galanterii różnej, naprawa wiecznych piór i napełnianie długopisów, wypożyczanie sprzętu turystycznego i sportowego, sprzętu gospodarstwa domowego itp., fryzjersko-kosmetyczne i fotograficzne.

8. Informacje o dniach i godzinach otwierania i zamykania zakładów usługowych powinny być umieszczone w miejscu widocznym na zewnątrz zakładu.

199

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU JAKOŚCI I MIAR

z dnia 15 lipca 1967 r.

w sprawie upoważnienia niektórych przedsiębiorstw państwowych do legalizacji szybkościomierzy i drogomicz pojazdów.

Na podstawie art. 14 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o miarach i narzędziach pomiarowych (Dz. U. Nr 23, poz. 148) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się:

- 1) Fabrykę Samochodów Ciężarowych w Lublinie,
- 2) Fabrykę Samochodów Ciężarowych w Starachowicach,
- 3) Fabrykę Samochodów Osobowych w Warszawie,
- 4) Jelczańskie Zakłady Samochodów w Jelczu,
- 5) Sanocką Fabrykę Autobusów w Sanoku,
- 6) Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych „Lumel” w Zielonej Górze,
- 7) Łódzką Fabrykę Zegarów w Łodzi,
- 8) Zakłady Mechaniczno-Precyzyjne „Błonie” w Błoniu k. Warszawy,
- 9) Zakłady Budowy Nadwozi Samochodowych w Nysie — do legalizacji drogomicz oraz użytkowych, wskazujących i rejestrujących szybkościomierzy pojazdów (z wyjątkiem motocykli), wymienionych pod lp. 11 i 26 lit. a) wykazu narzędzi pomiarowych podlegających obowiązkowi legalizacji, stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Prezesa Centralnego Urzędu Jakości i Miar z dnia 5 października 1966 r. w sprawie określenia narzędzi pomiarowych podlegających obowiązkowi legalizacji oraz warunków zgłaszania tych na-

zędzi do legalizacji (Monitor Polski z 1966 r. Nr 58, poz. 282 i z 1967 r. Nr 28, poz. 133).

§ 2. Upoważnienie przedsiębiorstw państwowych wymienionych w § 1 dotyczy legalizacji drogomicz oraz użytkowych, wskazujących i rejestrujących szybkościomierzy pojazdów wytwarzanych, naprawianych lub instalowanych w pojazdach przez te przedsiębiorstwa.

§ 3. Przedsiębiorstwa państwowe wymienione w § 1 dokonywać będą legalizacji narzędzi pomiarowych w zakresie wynikającym z upoważnienia w trybie i na zasadach określonych ustawą z dnia 17 czerwca 1966 r. o miarach i narzędziach pomiarowych (Dz. U. Nr 23, poz. 148) oraz wydanymi na jej podstawie przepisami.

§ 4. Nadzór i kontrolę nad czynnościami legalizacyjnymi przedsiębiorstw państwowych wymienionych w § 1 sprawuje Centralny Urząd Jakości i Miar.

§ 5. Od decyzji przedsiębiorstw państwowych wymienionych w § 1 w sprawach związanych z legalizacją narzędzi pomiarowych przysługuje odwołanie do Centralnego Urzędu Jakości i Miar.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1967 r.

Prezes Centralnego Urzędu Jakości i Miar: Z. Ostrowski

200

OBWIESZCZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 28 czerwca 1967 r.

o wprowadzeniu zmian do urzędowego spisu leków.

Stosownie do § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 3 kwietnia 1963 r. w sprawie urzędowego spisu leków oraz innych wykazów surowców farmaceutycznych i leków gotowych (Dz. U. Nr 18, poz. 99) podaje się do wiadomości, że w urzędowym spisie leków, ustalonym w drodze obwieszczenia Ministra Zdrowia i Opie-

ki Społecznej z dnia 7 grudnia 1962 r. o ustaleniu urzędowego spisu leków (Monitor Polski z 1962 r. Nr 89, poz. 423, z 1963 r. Nr 57, poz. 297, z 1964 r. Nr 5, poz. 26 i Nr 53, poz. 258, z 1965 r. Nr 2, poz. 9 i Nr 40, poz. 230, z 1966 r. Nr 2, poz. 21 i Nr 34, poz. 178 oraz z 1967 r. Nr 2, poz. 11), zostają wprowadzone następujące zmiany: